

CUPRINS

Cuvânt-înainte	9
Prefață: Spre slava lui Dumnezeu...	11
PARTEA ÎNTÂI	
Lupta noastră de a-l ierta pe ucigașul fiicei noastre	13
Capitolul 1: Inimaginabila noastră pierdere	15
Capitolul 2: Înarmorântarea	30
Capitolul 3: Media	39
Capitolul 4: Shannon era...	44
Capitolul 5: Unde era Dumnezeu?	49
Capitolul 6: Speranță în ciuda răului	63
Capitolul 7: Măhnire și durere	73
Capitolul 8: Eliberare	86
Capitolul 9: Zece ani mai târziu...	96
PARTEA A DOUA:	
Renunțarea la furie, la resentimente și la dorința de răzbunare	109
Capitolul 10: Contextul	111
Capitolul 11: De ce este atât de greu?	115
Capitolul 12: Darul lui Dumnezeu	125
Câteva forme de dreptate	129

Capitolul 13: Ce este iertarea – și ce nu este	137
Capitolul 14: Sarcini omenești	155
Capitolul 15: Iertarea în zilele negre	164
Capitolul 16: Iertarea noastră	174
Capitolul 17: Soluția miraculoasă	180

PARTEA A TREIA:

Schimbarea atitudinii – Eseuri despre iubire	189
Capitolul 18: Introducere	191
Capitolul 19: Iubirea	193
Capitolul 20: Afirmarea	195
Capitolul 21: Diferențe	198
Capitolul 22: Critica	206
Capitolul 23: Furia	215
Apendice	223
Necrolog	225
Elogiu	227

INIMAGINABILA NOASTRĂ PIERDERE

LUNI, 17 IUNIE 1996. O dimineață însorită ce prevestea o zi frumoasă. În ziua precedentă – Ziua Tatălui – soția mea, Barbara, și cu mine fuseserăm în Portland, Oregon, unde eu oficiasem nunta Martei și a lui John Stone – doi prieteni ai fiicei noastre Shannon. Din nefericire, Shannon nu a putut să participe la ceremonie. Era în Takoma Park, Maryland, încheind o perioadă de un an în departamentul de dezvoltare al Spitalului Adventist din Washington. La două săptămâni de la mutarea ei înapoi în Vest, a trebuit să se mulțumească cu descrierea noastră a nunții și a recepției de la salon. O însărcinase pe Barbara să ia multe notițe ca să poată să își amintească fiecare detaliu – fiecare culoare și țesătură, fiecare mișcare, cuvânt și cântec, fiecare zâmbet și gest.

În acea zi fatală de luni, eram în biroul meu din departamentul de religie al campusului Colegiului Walla Walla, pe atunci doar colegiu, situat în sud-estul statului Washington, unde predam. Împachetam cărți, cursuri, calendare și obiecte de papetărie de care aveam nevoie în ultima parte a anului universitar. Decanul Școlii de

**Nerăbdătoare
să deschidă
cadourile acasă
la bunica și
bunicul – 1980**

Mai târziu în acea seară, Ava a sunat-o pe Shannon, dar nu i-a răspuns. Lucrul acesta a pus-o pe gânduri. Știind-o pe Shannon foarte promptă, se aștepta să-i răspundă, mai ales că știa că intenționa să-și petreacă seara împachetând. Nici robotul nu a preluat apelul ei. Lucrul acesta era și mai ciudat, pentru că Shannon întotdeauna pornea robotul atunci când pleca undeva. Așa că Ava s-a decis să sune iarăși de dimineață.

În dimineața următoare, Ava, mama ei, Linda, și fratele ei, Owen, plecau spre Providence Lab Associates, ca de obicei. Linda era angajată cu normă întreagă la acea companie, și Owen, și Ava aveau slujbe pe timpul verii acolo. Odată ajunsă la serviciu, Ava a încercat din nou să o sune pe Shannon, dar telefonul suna în zadar. I-a spus mamei ei că încă nu reușise să dea de Shannon și Linda a sugerat să încerce să o sune la serviciu.

De data aceasta, cineva i-a răspuns la apel, dar nu era Shannon. Persoana care a răspuns a confirmat că Shannon nu ajunsese încă la muncă și s-a oferit să îi transmită un mesaj când va sosi.

Ava a întrebat când ajungea Shannon de obicei la serviciu și i s-a răspuns că până în ora 8:30.

Când Ava i-a spus mamei ei despre acest apel, Linda i-a telefonat imediat soțului său și i-a cerut să meargă acasă la Shannon să verifice dacă totul era în regulă. Don a luat cheia de rezervă pe care

DACĂ ȚI-AI DORIT VREODATĂ să poți depăși amintirile dureroase și să zâmbești în ciuda tristeții pe care ai simțit-o, dacă valuri de mânie și resentimente ți-au răpit bucuria și dacă pierderile suferite te-au lăsat abătut și mâhnit, atunci ai nevoie să găsești iertarea.

Indiferent de secolul sau deceniul în care ne-am născut, de locul în care trăim, de naționalitatea pe care o avem sau de limba pe care o vorbim, indiferent că suntem tineri sau bătrâni, bărbat sau femeie, cu toții avem ocazia să iertăm și avem nevoie să fim iertați. Uneori este ușor, alteori, foarte greu. Toți avem experiențe care ne dor și fiecare rană ne împinge să căutăm vindecare și o cale de a ne apropia de cel care ne-a rănit.

Cartea de față descrie rana mea, căutarea mea și descoperirea mea eliberatoare. Aceste pagini descriu un Dumnezeu îndurător și iertător și modul în care oamenii răniți care acceptă iertarea lui Dumnezeu devin oameni care iartă. Fie ca această descriere a parcursului nostru să te ajute să simți libertatea iertării.

DR. DAROLD BIGGER are un master în teologie la Seminarul Teologic de la Universitatea Andrews din Michigan și un doctorat obținut la Facultatea de Teologie Claremont din California. A slujit ca pastor senior al Bisericii Universității Walla Walla, iar în 1993 s-a alăturat corpului profesoral al Universității Walla Walla, unde este asistentul președintelui, profesor de religie și asistență socială. Predă în domeniile teologiei, leadershipului, consilierii și dezvoltării spirituale.

Dr. Bigger a slujit în calitate de capelan și a fost promovat la rangul de amiral în rezervă. La pensionare i-a fost decernată cea mai înaltă distincție în serviciul de necombatantă al Marinei SUA – Medalia pentru Merite Deosebite.

El și soția lui, Barbara, au două fiice – Shannon (decedată) și Hilary – și doi nepoți adorabili.